

Aar, men disse Forhold, jeg her har nævnt, gøre alligevel tilsammen, at Forslaget i den almindelige Opfattelse har faaet et Anstrøg af Agitation, som helst maatte være undgaaet, hvor det gælder et saa stort og saa vigtigt et Spørgsmaal som Arbejdsløshedsforsikring. Ja, jeg har nu baade fremhævet de Fordele, jeg ser ved Forslaget, og antydet de Indvendinger, jeg havde at gøre, og skal hermed foreløbig slutte.

Martin Olsen: Det er naturligt, at det maa glæde mit Parti og Arbejderne i Almindelighed, at Medlemmer af andre Partier nu tage de Spørgsmaal op, som vi jo adskillige Gange have omtalt og adskillige Gange forgæves søgt at faa løste. Det er en Opmuntring for os til at blive ved, idet vi jo nu kunne se, at det alligevel var den rigtige Retning, vi gik i. At det var den rigtige Retning, det har, forekommer det mig, den Diskussion viste, som i den forløbne Vinter er ført baade i Pressen og rundt omkring ved Møder, om Arbejdsløsheden. Thi det er jo, som et æret Medlem sagde før, ikke saadan nu, at Folk i Almindelighed opfatter Arbejdsløshed som noget, man kan blive fra, blot man selv vil. Nu er det heldigvis ved at slaa igennem, at Arbejdsløshed er et Onde, et Samfundsonde, som det ogsaa er Samfundets Sag at paatale og søge at afværge saa godt, det er muligt. Vi ere jo ikke her alene om at beskæftige os med Arbejdsløsheden og dens Følger. Man har navnlig i vort sydlige Naboland i længere Tid været beskæftiget med at søge at faa begyndt paa en Løsning af Spørgsmaalet. Det blev i Fjor i Januar Maaned efter en meget lang Debat, der var foranlediget af den socialdemokratiske Fraktion, angaaende den daværende Nødtilstand i Tyskland, vedtaget at opfordre Rigskansleren til at forelægge de forbundne Regeringer Forslag om, at der nedsattes en Kommission, bestaaende af Repræsentanter for Regeringen samt Mænd, der paa dette Omraade vare erfarne, og denne Kommission skulde saa udrage af de Forsikringsindretninger, der fandtes baade i Fagforeningerne og kommunalt og paa anden Maade, hvad der forelaa, og senere fremkomme med Forslag. Denne Henvendelse til Rigskansleren maa være tagen til Følge, idet Bladene i November Maaned i Fjor berettede dernede fra, at der var udgaaet en almindelig Opfordring til alle paagældende om at indsende Materiale til denne Sag. Man ser altsaa, at i vort sydlige Naboland har man taget Sagen op fra

Regeringens Side, hvad der jo desværre ikke godt kan siges at være Tilfældet her. Det er rigtigt, hvad der er sagt, at det er overmaade vanskeligt at finde den bedste Form for en Løsning af dette Spørgsmaal, og man maa jo ogsaa give de Folk Ret, der sige, at vi endnu befinde os paa Forsøgsstadiet. Men fordi vi endnu gøre det, vilde det dog være aldeles urimeligt at sige, at vi skulle lade det hele hvile, thi som oftest finder man i en vanskelig Sag netop det rigtige ved at faa at se, hvorledes det ikke skal gøres, og det er ogsaa, synes jeg, godt, at vi have et saa forholdsvis fyldigt Materiale at støtte os til, som vi faktisk have. Man kan opføre de forskellige Former, under hvilke man har foretaget Forsøg med Hensyn til Løsning af Spørgsmaalet, i 10 Grupper. Den 1ste er den, jeg synes bedst om; det er den, der omhandler Arbejdsløshedsunderstøttelse og Forsikring gennem Organisationerne selv eller i Tilslutning til dem. Jeg vil gøre opmærksom paa, at jeg tager disse Oplysninger af et lille Skrift, som netop er udgivet af en Dr. Freund, Formanden for de paritetiske Arbejdsanvisninger i Tyskland, og som er fremkommet i Anledning af, at Regeringen har rejst Spørgsmaalet. Dernæst nævner han kommunale Arbejder-Understøttelseskasser, hvormed der er gjort forskellige Forsøg, som nævnt af en tidligere æret Taler. Men det er dog ikke saaledes, at de ere gaaede i Stykker alle sammen, ikke paa langt nær. Jeg erkender ganske vist, at det neppe er paa den Maade, Spørgsmaalet skal løses, men der bestaar dog f. Eks. i Køl'n en Kasse, som har bestaaet i 7 Aar, men som dog desværre synes at maatte lade Spørgsmaalet ligge. Dernæst foreslaar andre, at det skulde ordnes gennem Arbejdsgiverforbund. En fjerde Gruppe er en, som specielt kun gælder for Tyskland, og som tænker sig Spørgsmaalet løst i Tilslutning til den tyske Rigssygekasse. Den femte Gruppe ønsker Spørgsmaalet løst i Tilslutning til Invalideunderstøttelseskasser — mærkværdigvis er den fremkommet fra en Socialdemokrats Side — og den 6te Gruppe ønsker det løst gennem de paritetiske Arbejdsanvisninger. Jeg tror, at hvis Spørgsmaalet i det hele taget skulde kunne lade sig løse kommunalt, maatte det være paa Grundlag af disse Arbejdsanvisninger, men da man hverken i Tyskland eller her eller noget andetsteds have disse Anvisningskontorer i tilskrækkeligt Antal og Udstrækning, lader Spørgsmaalet sig alene af den Grund ikke løse kommunalt. Den 7de